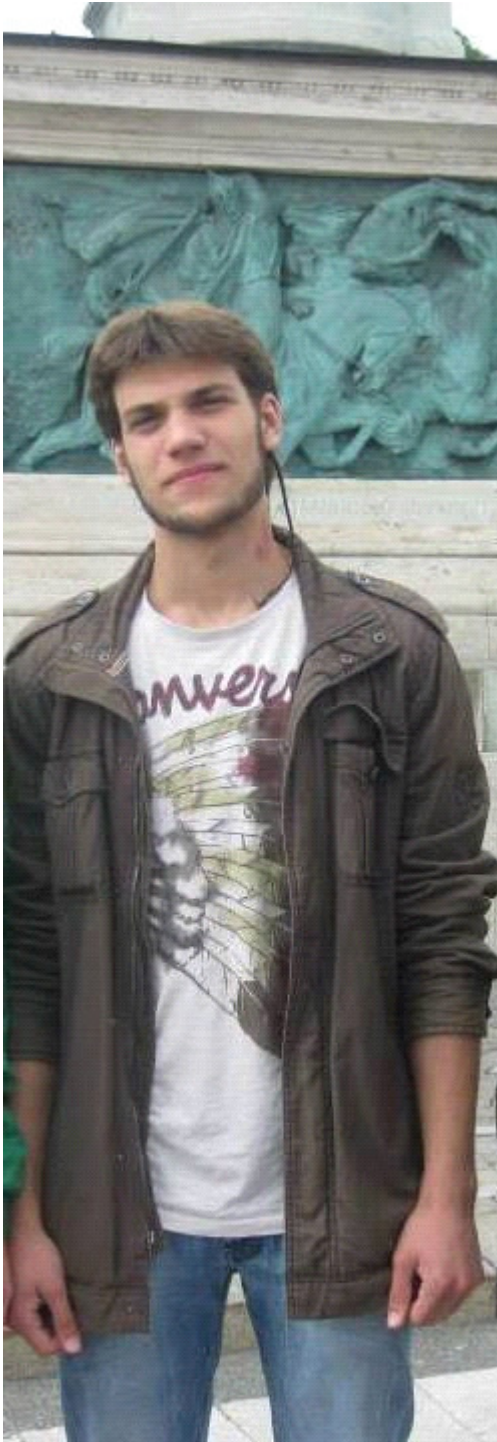

Не толико у радној, колико у спонтаној и опуштеној атмосфери урадила сам интервју са Богданом Радичевићем (Ш₁₀), учеником наше школе који ће нас представљати на дебатном такмичењу у Копенхагену.

- Која су твоја ангажовања у школи?

Сем што сам ученик, члан сам Новинарске секције и председник ученичког парламента. То је ваљда то.

- А твоје сфере интересовања?

Па...не знам. Доста се разликују ствари које ме занимају и ствари које радим. Волим да сазнајем како неке ствари функционишу. Пре свега међуљудски односи. Било на индивидуалном било на неком масовнијем нивоу. Читам о томе, али не читам стручне књиге, него романе који причају о томе.

- Рекао си да волиш да читаш, занима ме, ко ти је омиљени писац и омиљена књига?

"Ово је лексикон иначе. Као, које ти је омиљено пиће, омиљени филм, књига?"- кроз осмех је додао Богдан.

После чега се уозбиљио и дао искрен одговор.

Имам рецимо пет најбољих књига, али не желим да издвојим ни једну, јер је свака добра на свој начин. Исто тако немам ни омиљеног писца. Генерално, трудим се да не читам превише књига од једног писца.

-На која си такмичења ишао и која си места освајао, у току целог твог досадашњег школовања?

Све је почело са математиком, негде у другом, трећем разреду основне школе. Дуго је то била математика, после сам прешао на физику. Она ме је занимала једно време.

Две године сам у Центру за таленте ишао на такмичење из физике. У осмом разреду сам

освојио прво место на Републичком такмичењу. Али то је та смотра Центра за таленте, није ово обично такмичење.

После тога се нешто преломило у мени и више ми физика и математика нису биле

толико занимљиве. Чини ми се да се готово одједном то десило. У Центру сам се пребацио на психологију, где сам и ове године. Од тада више не излазим на такмичења. Ал ето једини значајнији успех ми је та физика.

- Последње такмичење на којем си учествовао, а што је главни повод нашег разговора, је твоје учешће и пласман на дебати. Волела бих да ми кажеш нешто више о томе. За почетак ме интересује како си чуо за дебату?

Сасвим случајно. Дошао је професор српског Бошко и питао ме: „Радичевићу, да ли волите Ви да дебатујете?“, рекао сам да волим. Рекао је: „Одлично, послаћу Вам неки мејл. Погледајте, можда Вам буде занимљиво.“ То је било можда два дана пре почетка дебате. У последњем тренутку смо се пријавили.

-Да ли си знао теме које ће бити и да ли си се припремао?

Не уопште се нисам припремао. Знао сам које ће теме бити и знао сам коју би тему желео да ми западе...

-Да ли си добио ту тему?

Нисам, запала ми је тема о којој у животу не бих размишљао да није било те дебате. Тема је била „Енергетски ефикасне куће и станови“. То није тема о којој људи размишљају кад се каже дебата, обично сви мисле на неку политику или тако нешто. Ово је једна баш фина, еколошка тема. Занимљива је у сваком случају, ма да нисам то очекивао.

-Ви сте дошли, претпостављам да су вас поделили у неке групе. Како сте радили по тим групама, како сте излагали? Како је све то тамо изгледало?

Све то је било прилично лепо. Онако, гомила људи која је дошла ту, мање или више заинтересована, али се то врло брзо издиференцирало. Доста интелигентних, причљивих, елоквиентних људи причало је о истој теми. Једно јако лепо искуство.

Поделили су нас у пет група. Свака група је бројала двадесетак чланова и по једног модератора.

Малчице скренувши са теме, одушевљено је рекао." Били смо у оним кабинетима у скупштини где се иначе потписују неки уговори са инвеститорима и тако то. Много су фенси кабинети. Имају оне микрофоне што се кликне па можеш да се јавиш за реч. Фантастична ствар. Осећате се као да стварно нешто радите у тој скупштини."

Првог дана када смо радили по групама, причали смо ко је шта чуо, видео, прочитао о теми... Требало је заједно да напишемо резолуцију. То је наш предлог у седам до десет тачака шта би требало да се уради по питању енергетски ефикасних кућа и станова у Србији. Генерално, било је јако добро организовано. Имали смо циљ који нам је постављен, а све остало је било слободно.

-Шта је то што си тамо научио да ти је било корисно, да ниси знао раније и да ли посотји нешто о чему си након тога промнио мишљење?

Не знам шта да ти кажем. Научио сам много ствари, али то не можеш да препричаш. То су неке ситне ствари, без којих нико од нас не би био оно што јесте. Тако да сам се употпунио на тај начин.

-Тамо вас је било доста. Колико вас иде даље и како се то бирало?

Оно што је стигло из Немачке из организације која је покровитељ свега тога, јесте да из сваке групе по један иде даље. Међутим негде на половини семинара појавило се питање да ли то треба тако. Била је једна или две групе где су запали људи који су изузетно информисани о тим темама, елоквиентни, који јако добро могу да причају о томе и који су једноставно били бољи од неких других људи из других група. Али на крају је било тако. Из сваке групе је по један ишао даље. Од нас сто, нас пет иде за Копенхаген.

То су две девојке и три момка.

-Да ли си очекивао да ћеш проћи даље?

Искрено, први дан када сам дошао нисам то очекивао. За почетак, можда јако важно. Нисам ишао са идејом да победим. У сваком тренутку сам мислио како би било лепо да прођем даље, али ми то није било једино важно. Био сам јако срећан. Волим да причам и да дебатујем. А тамо сам имао прилику да разговарам са људима који исто то воле. Био сам одушевљен тиме и тај пролаз ми је био не могу да кажем последња ствар на памети, али није то била једина ствар коју сам желео. Тамо сам отишао са идејом да дебатујем, а то што сам прошао је као квалитетан бонус.

-Како си се осећао у том тренутку кад су ти рекли да си прошао даље?

Већ другог дана у мојој групи смо се издвојили Софија и ја. Био сам сигуран да ће она проћи, а она је била сигурна да ћу ја проћи. И не знам, не могу да кажем да ми је жао што сам прошао, можда би било боље да је она прошла, али то није нека одлука на коју сам могао да утичем.

-Ко је бирао ко ће проћи?

Модератори су бирали. Било је тајно гласање оквиру групе. А на тој завршној дебати су још посматрали нешто и они су закључили ко треба да прође.

-Када се иде за Копенхаген и колико остајете тамо?

Сама дебата трје три дана, исто као и овде. Тамо идем 19. јуна и враћам се 23. увече.

-С ким идеш тамо?

Идемо са меторима из центра за промоцију науке који ће нас тамо пратити, зато што ће неки од нас у том тренутку још увек бити малолетни.

-Да ли се зна како ће то тамо да изгледа?

Мање-више изгледаће све исто као и овде. Тамо ће бити 7 група. Само ће то бити на једном вишем нивоу. Биће комплексније, јер се све дешава на енглеском језику. И то

може да буде кочица. Не некима, него чак и мени. Постоји могућност да не могу да кажем све што мислим, јер једноставно не знам како то да кажем на енглеском.

-Да ли знаш које су теме и ако знаш да ли се припремеш?

Не знам још увек. Врло вероватно ће нам бити тема која је била и овде тако да можемо да се припремамо. Ма да још увек нисам почео да се припремам.

-Да ли се и тамо бира победник или је циљ путовања да се научи нешто ново и да се дружите?

Тамо нема победника. Циљ је баш то што си рекла, а због чега сам се ја упустио у ову причу.

-Хоћеш ми дати интервју када се вратиш?

Ово питање му се много свидело, одговорио на њему својствен начин, рекавши: "Не, Светлана. Ја ћу тад бити светски познат и популаран. Фураћу велике наочаре за сунце и избегаваћу те у широком луку".

-Направила сам дигресију и питала да ли је раније имао неког искуства са дебатама, сем онога када ми на часу дебатујемо.

Не, не. Ја одувек волим да причам са људима, али никада нисам учествовао баш у парламентарној дебати тако формално. Причао сам са разним људима, размењивао ставове и имао сам ту неку основну културу дебате, али нисам пре тога учествовао ни у каквој дебати тог типа.

-Чиме планираш да се бавиш у будућности?

Разним стварима. Још увек не знам тачно. Уписаћу, надам се, нешто што се тиче комуникације и међуљудских односа. Видећу само који је то факултет и који је смер, али тиме желим да се бавим.

Ово је био први од интервјуа из пројекта *Победници међу једнакима*. Посебно ми је драго што је тај циклус отворио мој друг из одељења и јако ми је драго што сам ја имала ту част да га интервјуишем.

Њему желимо срећан пут, да се тамо лепо проведе, да рапрезентује школу на најбољи начин и научи још нешто ново.

Надам се да је Вама који ово читате било бар упола занимљиво као мени док сам радила интервју са Богданом.

Светлана Станић III₁₀